

Arrest

nr. 72 096 van 19 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 september 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, dient op 20 april 2009 een asielaanvraag in. Deze aanvraag resulteert in de beslissing van 13 april 2011 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen. Het beroep dat de verzoekende partij hiertegen aantekent resulteert in het arrest 66 121 van 1 september 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad).

De verzoekende partij dient op 30 mei 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 27 juni 2011, met kennisgeving op 8 juli 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk. Het beroep dat de verzoekende partij hiertegen aantekent resulteert in het arrest 68 139 van 7 oktober 2011 van de Raad waarbij het beroep wordt verworpen.

Op 9 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 quinquies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“in uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten M. Z geboren te Mta Magulkel , op (in) X en van nationaliteit te zijn : Pakistan het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 01/09/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan “van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dd. 29.07.1971.” In de uiteenzetting van het middel preciseert de verzoekende partij dat zij de schending van artikel 2 van voormelde wet bedoelt.

Het middel luidt als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschreiding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Verzoeker is niet in de mogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker heeft medische problemen en heeft tevens nog een asielaanvraag lopende.

Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij terug dient te keren naar zijn land van herkomst op het ogenblik dat er nog diverse procedures lopende zijn. In afwachting van deze procedures kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij het land dient te verlaten, te meer gezien hij zijn land van herkomst, uit vrees voor zijn leven, is moeten ontvluchten.

Het is immers niet rechtvaardig een kandidaat vluchteling terug te sturen naar het land dat zij ontvlucht zijn, zolang niet definitief bewezen is dat de vrees voor vervolging ongegrond is.

Dit alles te meer gezien verzoeker uit zijn land van herkomst, uit vrees voor zijn leven, is moeten vluchten, en zijn leven in zijn land van herkomst nog steeds in gevaar is. Het bewijs hiervan wordt geleverd door de nieuwe documenten di verzoeker heeft bijgebracht naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag

Er heerst daarenboven nog steeds een grote onzekerheid voor verzoeker ook door de algemene toestand in zijn land waarin de democratische rechten geenzins verzekerd zijn en verzoeker door de Taliban gezocht wordt.

In de korte motivering wordt er niet verwezen naar de lopende aanvraag tot regularisatieovereenkomstig 9 ter en de medische problemen van verzoeker.

Verzoeker kon misschien weten dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten, doch dit is uiteraard niet evident, temeer er nog steeds geen uitspraak is gedaan over de aanvraag tot regularisatie en de tweede asielaanvraag. En verzoekers en nog steeds van uitgaan dat hun asielaanvraag eventueel gegrond kan verklaard worden.

De Belgische overheid heeft verzoekers steeds op haar grondgebied gedoogd, zodat uiteraard niet najaren van verblijf simpelweg kan beweerd worden dat verzoeker wist of moest weten dat hij vroeg of laat het land zou dienen te verlaten.

Tevens is het zo dat de band die verzoeker in de jaren heeft opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zou uitmaken.

Terugkeren naar zijn land van herkomst zou een groot risico inhouden voor verzoeker..

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artt. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing letterlijk weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940. 14.6.1994, J/r. R.v.St. 1994. z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker kan verder niet dienstig verwijzen naar zijn asielaanvraag. De verwerende partij heeft hiervan geen kennis.

M.b.t. de medische problemen van verzoeker, merkt de verwerende partij op dat de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, en dat het beroep dat tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd verworpen op 7.10.2011.

Zodoende was er op het ogenblik dat de gemachtigde de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker heeft genomen, geen hangende aanvraag op grond van art. 9ter meer, in tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden.

Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar zijn aanvraag op grond van art. 9ter, nu hierover reeds op 27.6.2011 een beslissing is genomen.

Aangezien er in casu geen hangende aanvraag op grond van art. 9ter van de wet meer was, doch integendeel reeds op 27.6.2011 was beslist dat deze aanvraag ongegrond is, kan niet worden ingezien welke motivering de gemachtigde nog zou dienen op te nemen in zijn beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de in casu bestreden beslissing."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke grondslag, met name dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij de procedures die zij voert in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet had dienen te betrekken in de motivering van de bestreden beslissing omdat bij beslissing van 27 juni 2011, met kennisgeving op 8 juli 2011, haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard, kan deze redenering niet gevolgd worden. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was haar aanvraag afgewezen zodat uit deze procedure geen rechten konden worden geput. Ten overvloede merkt de Raad op dat het beroep dat de verzoekende partij hiertegen indiende bij arrest nr. 68 139 van 7 oktober 2011 van de Raad werd verworpen. Voorts ziet de Raad niet in op welke basis de verwerende partij de procedure aangaande de aanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet had moeten betrekken in de motivering van de bestreden beslissing.

In de mate dat de verzoekende partij de verwerende partij verwijt de eerste asielaanvraag niet te betrekken in het bevel volstaat het te verwijzen naar het arrest nr. 66 121 van 1 september 2011 van de Raad die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

In de mate dat de verzoekende partij de verwerende partij verwijt geen rekening te houden met de asielaanvraag van 14 september 2011 merkt de Raad op dat het indienen van deze asielaanvraag dateert na het nemen van de bestreden beslissing zodat de verwerende partij hiermee op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen rekening kon houden. Ten overvloede schort dergelijke nieuwe asielaanvraag hoogstens de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing op.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat haar terugsturen naar haar land van herkomst “een groot risico” voor haar inhoudt, beperkt zij zich tot het louter uiten van een blote bewering.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van “artikel 3 en 14 EVRM.”

Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Er kan derhalve geenszins beweerd worden dat de problemen van verzoeker reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in kader van de bescherming van artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM biedt immers een ruimere bescherming dan de Conventie van Genève en uit nieuwe feiten, daterend van na de vlucht van verzoekers, blijkt te meer dat verzoeker in gevaar zijn bij terugkeer naar Pakistan. Tevens is er nog steeds een tweede asielprocedure lopende zodat er geen definitieve uitspraak gedaan werd over de asielaanvraag van verzoeker

Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoeker terug te sturen naar hun land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoeker vrezen zoals hoger aangetoond terecht voor zijn leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een tweede middel beroept verzoeker zich op de vermeende schending van artikelen 3 en 14 EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat aan het door verzoeker bedoelde verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Verzoeker slaagt er met zijn vage en hypothetische beschouwingen niet in een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorlegt;

de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek door het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, doch geoordeeld werd dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker diende te worden geweigerd, beslissing die door verzoeker niet werd aangevochten;

nopens de aanvraag op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet reeds een beslissing is genomen (onontvankelijkheidsbeslissing).

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002. R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002. R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoeker is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M, zou geschonden zijn.

“Waar verzoeker een inbreuk op artikel 3 EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan joltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via

artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. (...)

Verzoeker maakt noch in zijn aanvraag, noch in zijn verzoekschrift aannemelijk dat zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Evenmin toont hij met een begin van bewijs aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. " (R.v.V. nr. 15.879 dd. 15.09.2008)

Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Afgratie en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid heeft besloten dat aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij herhaalt tot slot dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit (K.B. dd. 8.10.1981). Dit artikel voorziet uitdrukkelijk:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinquies betekend."

In casu dient te worden vastgesteld dat:

- door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13.4.2011 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 1.9.2011 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, zodat de asielpprocedure van verzoeker definitief beëindigd is.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoeker werden geweigerd.

In hem tweede middel werpt verzoeker de schending op van art. 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: "EVRM"), ondertekend te Rome op 4.11.1950 en goedgekeurd bij wet dd. 13.5.1955.

Verzoeker toont niet aan in welk opzicht de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden, want geeft niet aan hoe en op welke grond de bestreden beslissing zou leiden tot het maken van het in dit verdragsartikel verboden onderscheid."

2.2.3. Voor wat de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) betreft verwijst de verzoekende partij naar feiten die al kenbaar werden gemaakt ter gelegenheid van haar in het verleden ingediende asielaanvraag. Dienaangaand volstaat het te verwijzen naar het arrest nr. 66 121 van de Raad, uitgesproken op 1 september 2011, dat een onderzoek voerde naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad herinnert eraan dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in dat arrest dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voldoet aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt dienaangaande geen nieuwe elementen aan. Voorts heeft de thans ingediende asielaanvraag een opschortende werking wat de uitvoering van de bestreden beslissing betreft. De verzoekende partij maakt in het verzoekschrift geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk. Immers moet zij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat hiertoe niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Artikel 14 van het EVRM luidt als volgt:

"Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status."

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zich beperkt tot het louter aanvoeren van dit beginsel. Er ontbreekt een duidelijke uiteenzetting van de wijze waarop de verzoekende partij betreffende norm door de bestreden beslissing geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 5 en 8 EVRM.

Het middel luidt als volgt:

"Het is duidelijk dat verzoeker bij hun terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenzins gewaarborgd in zijn land van herkomst» temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal blootgesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Pakistan

Indien hij gedwongen zou worden om terug naar PAKISTAN te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden. .

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd zoals duidelijk blijkt uit de bijgebrachte stukken.

Tevens heeft verzoeker het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Dat dit middel dan ook gegrond is."

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op artikel 5 van het EVRM.

"Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM juridische grondslag mist." (R.v.V. nr.28.334 van 5 juni 2009)

Verzoeker voert in het middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

Vooreerst merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

De kritiek van verzoeker op een eventuele gedwongen verwijdering is dan ook voorbarig en hypothetisch.

In de gegeven omstandigheden vormt de eventuele niet definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van hem recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten; van de Mens neemt inderdaad aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993. Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van hem gezin wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Bovendien werd ook aan de echtgenoot van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992. R.A.C.E. 1992, z.p.).

De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker om reden dat hij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM (zie ook arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1785 dd. 18.09.2007).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied.

Verzoeker laat overigens na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in hem privé - en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoekers derde middel kan niet worden aangenomen."

2.3.3. Artikel 5 EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure: a. indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter

b. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;

c. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;

d. in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;

e. in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;

f. in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.

2. Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen welke tegen hem zijn ingebracht. 3. Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijld voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.

4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat dit spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.

5. Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadeloosstelling."

Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien verzoekende partij niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel en de verzoekende partij evenmin aanwijzingen naar voor brengt dat bij een terugkeer naar haar land van herkomst een vrijheidsberovende maatregel jegens haar zal genomen worden, stelt de Raad vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371). Weerom beperkt de verzoekende partij zich tot het uiten van blote beweringen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, dat het gezinsleven en het privéleven beschermt, houdt de verzoekende partij voor dat zij in Pakistan geen familieleden kan leiden zonder enige aanwijzing te geven of de verzoekende partij een familieleden, hetzij een gezinsleven heeft. Zo verzoeker een gezinsleven heeft, laat hij na aan te duiden waarom en op welke wijze diens gezinsleven in Pakistan geen doorgang zou kennen. In dat opzicht mist het middel feitelijke grondslag. Wat de schending van het privéleven betreft doordat de verzoekende partij in België een band zou hebben opgebouwd, zich geïntegreerd heeft en inspanningen levert, wat zou moeten blijken uit de stukken, wordt vastgesteld dat dergelijke algemene beweringen, niet in concreto uitgewerkt, geen schending van artikel 8 EVRM aantonen. De stukken tonen geen gezinsleven aan.

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, banden heeft opgebouwd en ingeburgerd is. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de banden die zij hier ten gevolge van haar integratie heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN